

56. Já posílám vás!

Jděte, zvěstujte a vykládejte moje Slovo ve Světle Pravdy, aby království Boží přišlo na zem!

Přijď království tvé! Jak často byla vyslovována tato slova od doby, kdy Ježíš, Syn Boží, dlel na této zemi! Všichni ti, kteří usilovali o osvětlení a ke Světlu, říkali tato slova nadšeně v horoucí prosbě a nevýslovné touze!

A nyní, kdy ve velkém světovém dění udeřila tato slavná hodina, v níž má k vám přijíti království Boží, tu vy, pozemšťané, chcete jítí kolem bez povšimnutí, ba dokonce chcete mu i odporovati, poněvadž nepřichází takovým způsobem, jaký jste si vysnili ve svých zúžených představách.

Nevíte, co činíte! To však vás neochrání před následky vašeho jednání, jež ponese až do konce, i kdyby byly sebe trpčí a znamenaly snad i váš konec!

Oč jste prosili a po čem jste po tisíciletí toužili, když nemoc, starosti nebo bída varovně klepaly na vaše dveře, toho se vám nyní má dostat. Naplnil se čas příchodu království Božího a vy ho teď nedbáte o nic víc než o žebráka, který je vám obtížný.

Ale Bůh jest svatý! A svaté jest i Slovo, které vám posílá! Nenechá již nepotrestáno hanobení svatosti nevěrnými lidmi, kteří se domnívají býti vůči Němu a vůči nedotknutelnosti stvoření, jeho dílu, jež jim z milosti přenechal, více, nežli jsou! – Avšak svatý jest i jeho hněv, který nyní svrhl lidskou opovážlivost, aby od ní zbavil a očistil části světů, zamořené takovým nesprávným konáním.

Ve svaté spravedlnosti stihne nyní všechno lidstvo odplata *takovým* způsobem, pro jaký si sami vytvořili půdu a v té síle, jak si zaslouží.

Spravedlnost! Všem se vám jí dostane, každému v té míře, jak si ji v sobě vytvořil dosavadním chtěním. – Všemi nebesy a všemi světy ozývá se křišťálově jasné, kovové, ostré, jediné slovo: *Spravedlnost!* A toto slovo jest život a bude vám soudem! Bezprostředně a nezadržitelně valí se k vám, prostupuje a zasahuje celé stvoření takovou silou, mocnou a velikou, povznesenou nad všechno lidské myšlení ... svatou!

A s *touto* spravedlností vkročilo království Boží na tuto zem, do celého stvoření, aby se všichni ti, kdož opravdově a pokorně usilují o Světlo, mohli cítiti šťastni a bezpečni.

Ukáže se, kdo k nim patří! Pak nebude již pro pozemské lidstvo žádného „kdyby“ a „ale“, s nímž doposud hloubavě a hračkářsky promeškalo svůj nejlepší čas. To jim bude odejmuto a tím vyražena z ruky zbraň, kterou v pustotě a s žalobami obraceli stále proti sobě.

A tento zázrak dokáže svatý Boží hněv! A vy pak jděte, zvěstujte a vykládejte mé Poselství, jež přináší lidem království Boží na zemi!

Zvěstujte a vykládejte je však také *správně!* Nemíchejte opět víno s vodou, jak se kdysi stalo za času pozemského putování Ježíše Krista a ještě více potom, když už nebyl na zemi.

Proto musíte Poselství nejprve sami pochopiti, nežli je můžete hlásati jiným! A chcete-li Slovo dávat dále, čiňte tak ve formě, kterou jsem *já* vám dal! Ponechte v něm mou vůli tak, jaká jest a nevkádejte svoji vůli do podobných slov. –

To však vyžaduje opět přesnou znalost mé vůle! Při hlásání mého Poselství musíte sledovati výstavbu přesně tak, jak jsem *já* vám ji dal! Je v tom chtění, moudré vedení pro lidské duše, toužící po Světle. *To* vám budiž základním směrem pro práci na výstavbě a vedení. Nesmíte na tom libovolně něco měniti a podle svého dobrého zdání vyjímati tu neb onu přednášku z prostředku, věříce, že právě tato jest zvlášť vhodná pro tazatele.

To by se *zdálo* jen ze začátku, brzy však by bylo znát, čeho jste tím opomenuli. Musíte vésti duše krok za krokem, bez předbírání, trpělivě, tak, jak jsem *já* vedl vás, neboť jsou nevědomé jako děti ve všem, co vám je již známo.

Nepožadujte od nich toho, co jim vy můžete dát. Nesmíte zapomínat, že jsem pozvedl vašeho ducha k *větší* možnosti porozumění, než bylo dosud člověku možno. Jste *omilostněni*, abyste mohli nyní *naplňovat!*

Věci, jež vám byly dávno samozřejmé a o kterých již nemluvíte ani slova, jsou pro hledající dosud velikým zjevením, které se musí nejprve naučit znát, nežli mohou pokračovat ve vědění.

Nesmíte nikdy očekávat, že se tázající bude namáhat, aby dorostl do výšin *vaší* možnosti chápání, nýbrž že duchovně musíte sestoupiti vy *k němu*. Musíte podati všem prosícím své ruce na *takové* úrovni, na které vám mohou rozumět. Jedině takovýmto způsobem mohou se uchopiti pomoci a vyšvihnouti se vzhůru.

Nemíchejte také nic z nynějších přednášek s obsahovou částí začátku Poselství, neboť se to nenechá sloučit. Musí následovati *za sebou* tak, aby se vytvořily stupně pro správné porozumění. Pořadí přednášek, které jsem určil, vyžaduje bezpodmínečně neustálého dozrávání. Začínám od začátků dosavadního porozumění a stupňuji vědění postupně *za sebou tak*, aby lidský duch mohl mne následovat. Pak rozšiřuji části stvoření vždy dále od sebe a odděluji mnohé, co doposud bylo označeno hromadným výrazem, v nové části, jež jsem před tím nejmenoval.

Jenom *tak* mi bylo možno postupem času rozvinouti obraz velikých věcí, které člověk může pochopit, ovšem za předpokladu, že mě přesně sleduje a nevynechává předcházející stupně nebo je nebere příliš zběžně. Sebemenší mezera znemožní mu všechno!

S výstavbou mého Poselství jest spojeno tajemství všemoudrosti, která zná lidské duchy a jejich schopnosti mnohem lépe, než jsou toho lidé schopni. Této moudrosti musíte se bezpodmínečně podřídit, jinak nikdy nedosáhnete toho, oč usilujete!

Nedal jsem vám Poselství proto, abyste je předávali dále lidem pouze podle *svého* dobrého zdání, nýbrž *požaduji*, aby zůstalo *nedotčeno* ve všem, co v sobě skrývá a čím je! Kdo chce pozměnití nejmenší smysl, nejmenší slovo, i když s nejlepším úmyslem, ten se proviňuje!

Jest to svaté Slovo Boží, na kterém nesmí člověk nic změnit, aby si to snad učinil pohodlnější nebo přizpůsobil lehčímu porozumění líných lidských duchů.

Výstavba musí zůstati takovou, jakou jsem *já* vám dal. A kdo se pokouší jí otrásti, musí být vyřazen z milosti podávati ji druhým. Již při slovech Ježíšových se dostatečně zhřešilo tím, že lidská moudrost zlepšovala to, čemu nerozuměla a poněvadž mnohé se *zdálo* pohodlnější pro pozemské uskutečnění. Nechalo se raději stát *pozemské* a zkřivilo se Slovo, aby byl nalezen souzvuk s lidským způsobem myšlení.

Poselství ve své stavbě poskytuje lidské duši trvalý vzestup až k jejímu nejvyššímu zdokonalení! Buďte toho pamětlivi a nenechte se nikdy od něj odvést.

Pomyslete, že vy při tom *vedete!* Při vedení kráčíme nevyhnutelně kupředu a neskáčíme při tom opět zpět na místa, jež jsme dávno překročili.

Nezacházejte se svatým Slovem tak, jak se dosud obvykle dělo v kostelích a církvích. Nevybírejte střídavě části z prostředku, začátku nebo konce, abyste je pak vysvětlující objasňovali, nýbrž postupujte v tom jedině *pevnou* cestou, kterou jsem vám dal výstavbou. Slovo se nemá řídit podle lidí, nýbrž všichni lidé podle Slova! Neboť Slovo *jest*, lidé však mají teprve *býti!*

Tentokrát musí *člověk* přistoupiti ke Slovu, nikoliv Slovo k jednotlivým lidem.

Pochopte to dobře a pevně si to vryjte, neboť v *tom spočívá pomoc* lidstvu a pro vás úspěch. Nedělte *Slovo*, nýbrž rozdělte *lidi* do skupin, které se musí dát vést cvičeným duchem! *Pak* je to správné. Začínějte s každou skupinou *vždycky* od začátku! Nepřijímejte ke skupině nikoho, kdo se nesnažil dohonit předcházející, aby se mohl postavit do *jedné* řady s ostatními.

Bylo by nesprávné, kdyby ve skupině vážných posluchačů při postupu přednášek sahalo se vždy znovu bez volby nazpět kvůli vlastní pohodlnosti. Ale budiž podotknuto: míním tím pouze *učící a vedoucí*, ty, kteří rozšiřují mé Slovo, nikoliv posluchače nebo čtenáře.

Posluchači nebo čtenáři *sami pro sebe* mohou samozřejmě *vždycky* sáhnouti nazpět, neboť každá věta má vlastní obsah, který je nutno znát *od začátku* a který se stejným způsobem neopakuje. Člověk ho nemůže postrádat.

Lidská duše je pečlivě vedena mým Slovem. Právě ve výstavbě *spočívají* všechny opory, jichž duše potřebuje. Proto také nesmí dělat skoky ani kupředu, ani nazpět. Ovšem musí stát jistě na každém stupni dříve, nežli pozvedne nohu k dalšímu stupni. Splní-li to, dojde tak bez pádu a bez zastávky ke zdokonalení, ke svému cíli!

Proto následujte mne i v tomto: Tak, jak jsem se snažil ve svých přednáškách zde nahoře žítí *vaší* přítomností, tak musíte se také *vy* přizpůsobit ve *svém působení* dočasné zralosti lidí, jestliže prosím chcete opravdu pomoci a míti tak úspěch.

A z tohoto důvodu byli jste omilostněni a stranou všedního světa vzdělávání každý pro sebe způsobem jemu přiměřeným.

Chraňte se používati pro dočasnou znalost toho, co leží již nazpět. Vyhýbejte se také předbírání ve svých vysvětleních. Obojí působí rušivě, tísnivě a odráží zpět, místo aby pomáhalo, i když to bylo dobře míněno. Způsobujete tím vždy škodu místo užitku, dáváte kamení místo chleba.

Zůstaňte proto *živými* ve Slově a v lidech, usilujte o udržení trvalé harmonie mezi těmito oběma póly. Vyrovnání vytvoříte *sami v sobě*, jestliže chcete Slovo pravdivě zvěstovati v mém smyslu!

Nečiňte si to nikdy pohodlné, nýbrž zůstaňte pohyblivými *v sobě* a také *kolem* sebe, neboť svaté Slovo *jest* život!

Zvěstování Slova *nemá* se stát lidem příjemnými *vzdělávacími* hodinami, nýbrž *nejsilnějšími pracovními hodinami* jejich ducha a pracovními hodinami pro vás, kteří chcete rozšiřovati Slovo!

Nemáte lidi vzdělávat, nýbrž vést! Vést je vzhůru cestou ke světlým výšinám. To vyžaduje námahy! K dosažení krásného zvoleného místa nesmí být při tom ani kroku nazpět, ani předbírání kupředu, ani zmatků bez cíle. Kdo se chce dostat na krásnou vyhlídku, ten musí projít také *vždycky* celou cestu k ní. Jinak se na tuto vyhlídku nedostane! Dbejte takových podobenství v přírodě, jež vám

mohou být nejlepší vodítkem k mnohému, ba ke všemu konání.

A mluvíte-li, volte *prostou* formu výrazu! Jen v prostotě je velikost. Myslete však při tom vždy na to, že prostota nesmí být nikdy zaměňována s pohodlností. To by bylo nesprávné. Naopak právě vše prosté vyžaduje největšího vypětí vašich sil!

Prostota podmiňuje nezfalšovanou pravost; poněvadž bez pravosti upadla by prostota okamžitě ve směšnost. V prostotě myšlení, mluvení a konání nemůže být nikdy klamu a falše, jelikož tyto se nemohou za ní skrývat. Prostota *musí* být skrz naskrz pravá. Jinak neobstojí, neboť pak to *není* prostota, která jest neoddělitelná od Pravdy.

Proto jedině *Pravda* nechá se také říci prostými a jasnými slovy. To ostatní potřebuje krásná slova k opisování nabubřelých vět, přívěsků, aby to alespoň trochu znělo. Právě tak je to i s *vaším* jednáním a s celým *vaším* chováním. Můžete-li být v tom opravdově prostí, pak jste také skutečně praví i uvnitř!

Nezaměňujte však opět prostotu s chudobou a s ubohostí! To je něco zcela jiného.

Prostota rozvinuje krásu všeho druhu, ba ještě více, ona *jest* sama krásou a krása jest přirozeností v každé formě; poněvadž přirozené jest samo o sobě vždy krásné. Člověk sám učinil z mnohého donucení karikaturu, poněvadž ztratil vnitřní prostotu.

Vy povolání, ještě mnohému se máte naučit a v mnohém se musíte ještě změnit, ale máte čas již jen k *činu*, nikoliv k rozmyšlení nebo k pomalému uzrávání. Musíte být nyní *hotovi* přes noc!

Povolání vzali na sebe povinnost žítí *příkladně* ve státě, v povolání a rodině, krátce být opravdovými lidmi, Bohu milými, kteří podporují celé stvoření, jehož bohatého ovoce smějí požívat i v každé formě a jež je jim trvale poskytováno, jsouc podobno vždy bohatě prostřenému stolu.

Jestliže mnozí nebyli připuštěni k nasycení, záleží to jen na lidech, kteří se rouhavě do toho vetřeli. Neboť stvoření poskytuje vše, co člověk potřebuje a dává také dostatek pro všechny, které přijalo jako hosty. –

Slovu se nemáte jen naučit, ale musíte ho učinit v sobě a *na sobě* živé! Také *na sobě, zevně!* Musíte se *zformovati* podle Slova.

Kdo má v sobě živé Slovo, u toho proniká bezpodmínečně samo i navenek, nejenom řečí, nýbrž všemi skutky! Ten bude usilovati o zušlechtění v čistotě oděvu, v pohybech, bude a musí se namáhat být takovým, aby byl *k radosti* spolublžním, lhostejno ať již v povolání, nebo v každodenním životě, u stolu nebo ve chvílích svého odpočinku. Celou svou bytost zformuje takovým způsobem, aby v ní pozemsky dokonale působil.

To je povinností, cílem každého člověka *na zemi*. Proto jest také na zemi inkarnován. Má se mezi lidmi obrousiti. I když také musí pak na zemi zanechat hrubohmotné tělo, i když musí pokračovat v poutích stvoření ... co si přivlastnil vlivem hrubého těla, ovládním, uhlazeností svých pohybů, to *vše vezme s sebou* jako vlastnictví duše.

Vnitřní vývoj ducha musí kráčet s tělesnými způsoby stejnými kroky, harmonicky.

Je nemožné, aby lidský duch byl skutečně vznešený a zralý, jestliže se jako pozemský člověk tělesně ještě zanedbává. Pak to nesouhlasí s jeho duchem. V žádném případě!

Pozemský člověk si to však většinou myslí jinak. Proto jest také tolik lidí, jež jsou nedbalí na

sebe a ve styku s jinými, kteří jedí dokonce takovým způsobem, že ruší kolem sedící, poněvadž zapudili již nejprostší cit pro krásu. Jest to bezohlednost vůči spolubližním a naprosto nepoukazuje na vnitřní zralost nebo hodnotu.

A právě v tom jest mnohé, ba velmi mnoho věcí, které jsou rozhodující pro tak mnohou velikost, ba i pro duchovní vzestup! Takovýto způsob přivěsí se na člověka a zdržuje ho také *duchovně*, nejenom pozemsky! Právě tomu bylo dosud přikládáno málo ceny. Člověk zahrnul jednoduše mnohé výrazy o duchovních nedostatcích pod hromadný výraz „nedostatek taktu“ nebo „mysl pro takt“.

Tyto věci jsou rozhodující pro tak mnohé osudy člověka, brzdíce pozemský i duchovní vzestup. *Nejsou* to maličkosti, jak se má za to, nejsou to vedlejší věci, nýbrž jsou to všechno výrazy *duchovních* nedostatků, které zůstávají Ipěti také i při odchodu z tohoto světa a jež jsou schopny opětně donutit mnohou duši k více meziinkarnacím na této zemi, brzdí tedy její vzestup, aby ho konečně třeba i úplně znemožnily.

Lidé, přetvořte se tedy podle Slova i *zevně!* Udržujte krok se svojí stoupající zralostí, jinak chyběla by vám harmonie a mohli byste býti znovu strženi ze vzestupu vzdor svému nejlepšímu chtění!

Pro člověka není nic jednostranného. Duch samotný nemůže uzrávat na zemi, aniž by při svém vývoji nevělel pozemské tělo s sebou! Dobromyslný člověk, který pozemsky na sebe nedbá, ukazuje, že se jeho duch nemůže považovat současně za *dobrého*. Dobrý znamená tolik jako duchovně zralý pro světlejší úroveň. To jest však nemožno bez pozemského úsilí udržeti krok s duchem.

A toto jest umožněno *každé* třídě, i těm nejprostším lidem. Nevyžaduje se nic jiného kromě dobrého chtění a vzchopení se donutit sama sebe. Nevyžaduje to ani čas, ani peníze nebo něco jiného. Může se tak stát *všude* a *v každý čas*. V práci, při jídle nebo v hodinách odpočinku, právě tak při zábavách a rozptýlení. Není okamžiku v životě, kde by se to nenechalo provésti.

Nechť se stane vaše vnější chování vysvědčením vašeho ducha, který ve skutečnosti již dávno po tom prahne!

Kdo se nesnaží, ten přijde mezi sobě rovné a mající s ním stejné zachvívání, jež by on nerušil. Tím se vytvoří druh harmonie i v tomto druhu. Mohou lehčeji stoupati vzhůru, poněvadž je nezdržuje pohoršení, které jinak vzbuzovali u druhých svým nedbalým chováním.

Potom, až splníte toto vše, *pak* teprve smíte předstoupit před hledající a nechat se vidět! Pak budete *takovými*, jak to tázající budou od vás očekávat! *Pomůžete* tím lidem usilujícím ke Světlu Pravdy a kteří po něm touží! Dáte jim tím velmi mnoho; neboť váš *zevnějšek* jest přece to *první*, čeho si povšimnou a odsoudí!

Lidé vidí prvně na vás *pouze* váš *zevnějšek!* Oděv, celé vaše vystupování, jak si ve styku počínáte. Proto změňte dle toho svůj *zevnějšek*, abyste tím splnili i slovo. Jest to *most* pro lidi, po němž musí jíti, aby dosáhli vašich duší a pokladů ducha, které jim chcete nabídnout.

Povolání, jestliže lidé otevrou pak před vámi své duše, nezahrnujte je pouze *svým* věděním! Lidé chtějí *svaté Slovo!* Nikoliv *vaše vědění!* Pamatujte si to!

Byli jste obdarováni tak mnohým věděním, abyste v něm mohli *působit*. Bylo vám dáno, abyste ho *použili* ke své *službě*, nikoliv, abyste ho lidem předávali jako vědění! Vědění má *vám* ulehčiti službu, má býti *vámi použito* ku blahu lidstva. Ale nemá býti lidem přenecháno. Takové pokusy musí se samy na vás vymstít a prokázat se jako nesprávné, protože lidé si s nimi vůbec nevědí rady.

Vznešené dary by rozkouskovali, snažíce se je použít jen pro vlastní účely tak, jak je to již jejich zvykem, a to není chtěno.

Budtež vám svatými schopnosti, jichž se vám dostalo k použití ve službě Grálu! V tom jest vše, co vám mohu říci. Lidem by částečným věděním vznikla nová kletba místo požehnání.

Používejte proto jen v práci svého vědění, ve svých schopnostech, *ale neučte jiné!* To je podmínka, kterou dávám povoláním na cestu působnosti. Dodržováním vytvoříte blaho, nedodržováním budete rozsévati neštěstí, v první řadě sobě samým a pak i druhým.

Jestliže povoláný používá správně darovaných mu schopností ve svém působení, tiše a věrně, budou se lidé radovati. Poznají rychle veškeré požehnání a vděčně ho budou požívat. Bude-li však své vědění vykládati jiným, byť by to bylo jen z vlastní radosti nebo ze zadostiučinění, nebudou mu rozuměti. V neporozumění budou pochybovat i o jeho znalostech a odvrátí se od něho! Povolání, *působením* mluvte k lidem!

Ale při všem tom nezapomínejte nikdy, že své znalosti jste obdrželi jako *dar*, že vše, co můžete vykonat a také co *smíte* vykonat, jest Boží milost!

Čeho potřebujete pozemsky, toho se vám vždycky dostane tak, jak o to budete usilovat. Avšak neodvažujte se použít tyto dary *zištnými* myšlenkami svého rozumu k něčemu jinému, než ke službě svatému Grálu! Podle zákona Grálu muselo by se to stát pak kletbou místo požehnáním. *Jste obdarováni, abyste směli dávat!* To vám budiž základem v budoucím působení.

Myslete na to každým okamžikem a nedovolte, aby váš rozum vám nakladl osidla. Zůstaňte pevní a volní ve svém snažení, věrní ve službě, pak vás bude jedenkrát provázeti radostný dík lidstva do světlých výšin, kde vás očekává Láska Boží, které jste se ukázali jako *věrní* služebníci na vinici Páně!

Jděte, zvěstujte a vykládejte nyní Slovo ve Světle Pravdy všem lidem, kteří po něm touží, a buďte jim vzory v každý čas, aby království Boží nyní přišlo také na tuto zemi!